

Arrest

nr. 178 408 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster op 9 augustus 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 augustus 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 oktober 2010 dient de verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Casablanca een visumaanvraag type C in om haar familie in België te bezoeken. Het visum kort verblijf wordt toegestaan bij beslissing van 10 december 2010.

1.2. Op 5 augustus 2011 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgisch

meerderjarig kind. Op 5 januari 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 145 786 van 21 mei 2015 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 30 september 2015 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar schoondochter. Op 9 februari 2016 beslist de burgemeester van de stad Antwerpen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 9 februari 2016 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar schoondochter. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter, waaruit blijkt dat zij de volgende documenten heeft overgelegd: *"huwelijksakte van de zoon/schoondochter, indien nodig met legalisatie/apostille, attest onvermogen uit land van herkomst, bewijs ten laste in het verleden, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen referentiepersoon, geboorteakte zoon, indien nodig met legalisatie/apostille, attest niet ten laste OCMW"*.

Op 8 augustus 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster wordt ter kennis gebracht op 9 augustus 2016. Deze beslissing luidt als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9/02/2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: ' Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd:

- aanslagbiljetten personenbelasting (inkomstenjaar 2012 - aanslagjaar 2013, inkomstenjaar 2013 - aanslagjaar 2014) en simulatie Tax-on-Web (inkomstenjaar 2014 - aanslagjaar 2015 op naam van de referentiepersoon en haar echtgenoot (zoon van betrokkene); loonfiches voor de maanden december 2015 - januari 2016 op naam van de echtgenoot van de referentiepersoon*
- attest dd. 02.02.2016 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun aanvraag bij het OCMW te Anwerpen; er werden echter geen attesten voorgelegd op naam van de referentiepersoon of de overige gezinsleden.*
- 'attestation de non-imposition à la taxe d'habitation n°1626' dd. 16.02.2011 vanwege de Marokkaanse autoriteiten: uit dit attest blijkt niet dat betrokkene onvermogen is, enkel dat zij op datum van het attest niet onderworpen was aan de belasting van woongelegenheid en gemeentelijke dienstverlening. Bovendien werd dit document afgeleverd op vraag van betrokkene op basis van haar persoonlijke verklaringen; het wordt dan ook aanzien als een verklaring op eer. Gezien een verklaring op eer niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, kan dit attest niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Tevens is het onvoldoende recent.*
- 'certificat de non imposition n° 056513' dd. 25.02.2011, afgeleverd door de Trésorerie Générale du Royaume: dit attest in onvoldoende recent om mee in overweging genomen te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.*

- attest vanwege de Attijariwafa bank dd. 07.10.2010, waaruit blijkt dat betrokkene op datum van het attest, bij hun bank een rekening had met daarop een bedrag van 5.290,00 Dhs: echter, dit attest zegt niets over eventuele tegoeden van betrokkene bij andere banken, en kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Bovendien is dit attest slechts een momentopname, en zegt het enkel iets over de situatie in 2010.
- bewijzen geldstorting (Attijariwafa bank) vanwege de echtgenoot van de referentiepersoon aan betrokkene dd. 29.06.2010 en 02.08.2010 ter waarde van respectievelijk €150 en €100
- 'acte de prise en charge' dd. 31.05.2010
- 'ordre de transfert par versement espèce' dd. 13.05.2010 : echter, de identificatiegegevens en de data van dit attest werden handmatig gewijzigd. De inhoud van dit document is dan ook twijfelachtig, en kan niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene naar België kwam op 30.11.2010 via een visum type C, waarop de eerste aanvraag tot inschrijving als familielid werd ingediend op 05.08.2011. De beide voorgelegde geldstorting dd. 29.06.2010 en 02.08.2010 dateren weliswaar van de maanden voorafgaand aan het vertrek van betrokkene uit Marokko, ze zijn echter te beperkt in aantal en bedrag om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat betrokkene in het verleden en reeds van in het land van herkomst financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon. Er werden geen bewijzen voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat betrokkene na haar aankomst in België ten laste was van de referentiepersoon en haar gezin. Bovendien dient betrokkene aan te tonen ten laste geweest te zijn voor haar vertrek naar België, wat in deze niet afdoende werd aangetoond.

Tevens dient vermeld te worden dat louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon bestaansmiddelen van de Belgische echtgenoot zijn. Er dient opgemerkt te worden dat, alhoewel de echtgenoot van de referentiepersoon een inkomen heeft van gemiddeld €2960,555 (uit twee jobs), hij van dit bedrag reeds 6 personen (zijn echtgenote en 5 kinderen) dient te onderhouden.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.
Wettelijke basis: artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis, 47 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.⁴

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.⁵

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.⁶

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht en de schending van art. 40bis en art. 47 Vw.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

De Staatssecretaris weigert het verblijf van meer dan drie maanden en geeft tevens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster is de moeder van de heer E. M. M. (...).

De heer E. M. (...) betreft een economisch actieve burger in België. De zoon van verzoekster genereert een maandelijks inkomen van bijna 3.000 Euro, wat ruim voldoende is voor het onderhoud van het gezin van de zoon en de schoondochter van verzoekster, én verzoekster zelf.

Verzoekster, haar zoon en haar schoondochter leven thans reeds bijna 6 jaar samen in België, en hebben dan ook de facto reeds aangetoond dat zij ruimschoots kunnen rondkomen met het hoge inkomen van de zoon van verzoekster.

De staatssecretaris vermeldt het volgende: '(...) ten slotte dient te worden opgemerkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon de bestaansmiddelen zijn van de Belgische echtgenoot zijn. De echtgenoot van de referentiepersoon heeft een inkomen van 2.960,555 Euro (uit twee jobs).' De staatssecretaris werpt vervolgens op dat van dit bedrag zowel de zoon van verzoeker, zijn echtgenote, alsook hun 5 kinderen dienen te leven.

Dit argument houdt geen steek. Er moet immers rekening worden gehouden met de gezinsinkomsten. Dit zijn niet enkel de inkomsten van de referentiepersoon, doch ook de inkomsten van de personen die daadwerkelijk deel uitmaken van het gezin.

Het volgende dient te worden opgemerkt: men moet 'ten laste' zijn van 'de Unieburger'. Men is ten laste als men afhankelijk is van materiële steun van 'de Unieburger'. De materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te overleven in de gewone verblijfplaats, rekening houdend met je financiële en sociale omstandigheden.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden.⁷ Verzoekster bewijst dit aan de hand van alle mogelijke manieren, doch wordt dit niet door de staatssecretaris aanvaard.

De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin de zoon van verzoekster aan verzoekster bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, hetgeen in casu ontegensprekelijk het geval is, gelet op het feit dat verzoekster reeds zes jaar bij haar zoon en schoondochter woont, en gelet op het feit dat men reeds in 2004 een appartement voor verzoekster kocht in haar land van herkomst.

Het moge duidelijk zijn dat verzoekster weldegelijk voldoet aan de voorwaarden van art. 40bis Vw en art. 47 Vw!

De staatssecretaris heeft de bewijswaarde van al de door verzoekster aangebrachte documenten ontegensprekelijk miskent. Door de miskenning van deze documenten heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster stelt een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis, 47 en 62 van de vreemdelingenwet.

Zij betoogt de moeder te zijn van de heer E. M. M. (...), die een economisch actieve burger in België zou zijn. Hij zou een maandelijks inkomen hebben van bijna 3.000 EUR, wat voldoende is om het gezin te onderhouden. Ze zou met haar zoon en schoondochter bijna 6 jaar samenleven in België waaruit blijkt dat zij aangetoond hebben rond te komen met de inkomsten. Er zou ook rekening gehouden moeten worden met de inkomsten van de personen die deel uitmaken van het gezin. Zij stelt dat de wetgeving geen minimale duur voorziet waarin haar zoon haar bijstand diende te verlenen. Ze zou hebben aangetoond dat de bijstand oprecht en structureel van aard is daar zij reeds zes jaar bij haar zoon en schoondochter woont.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 9 februari 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende als ascendant van O. A. A. N. (...), de echtgenote van haar zoon, de heer E. M. M. (...) Zij diende te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40bis §2, 4° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

Ter staving van haar aanvraag maakte zij de volgende documenten over:

- Attest niet ten laste OCMW verzoekster;*
- Huwelijksakte Belgische zoon met referentiepersoon;*
- Geboorteakte zoon;*
- Attestation de non-imposition van 23/02/2011;*
- Trésorerie Générale du Royaume Tanger Certificat de non-imposition van 25/02/2011 ;*
- Loonfiches op naam van haar zoon, E. M. M. (...);*
- Aanslagbiljet inkomstenjaar 2012 en 2013 en simulatie taks on web inkomstenjaar 2014 op naam van de zoon;*
- Ordre de transfert (overschrijvingen) van 100, 150 en 200 euro;*
- Attestation Attijariwafa bank van 7/10/2010 dat verzoekster op een rekening 5 290.00 Dhs heeft staan.*

Verzoekster betwist niet dat zij diende aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon. Dienaangaande diende zij eveneens aan te tonen onvermogen te zijn in het land van herkomst. Hiertoe legde zij een attest van een bank van 7/10/2010, doch hieruit kon enkel worden afgeleid dat zij een bepaald bedrag op die bank heeft staan, doch geeft geen enkel zich op de gelden die zij zou hebben bij andere banken. Vervolgens maakte verzoekster een attestatie de non-imposition over van 2011. Uit dit documenten kan echter enkel worden vastgesteld dat zij niet onderworpen was aan de belasting van woongelegenheid en gemeentelijke dienstverlening. Het is hierbij ook niet kennelijk onredelijk te stellen dat daar dit document werd afgeleverd op vraag van verzoekster, het als een verklaring op eer wordt beschouwd en niet afdoende is als bewijs van onvermogen. Verzoekster gaat in haar betoog niet verder in op de motivering die werd voorzien m.b.t. de stukken die zij had overgemaakt. De verwerende partij dient hier dan evenmin verder in te gaan.

M.b.t. het bewijs van onvermogen kan verwezen worden naar arrest nr. 123.114 d.d. 25 april 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"3.5. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de wet niet voorziet dat zij in het land van herkomst onvermogen diende te zijn en dat dit een bijkomende voorwaarde is, wordt gewezen op wat hierboven wordt gesteld inzake het arrest Jia van het Europees Hof van Justitie en de daaruit volgende interpretatie van het begrip "ten laste": de voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de

referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447).

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest van de Raad nr. 96 935 van 12 februari 2013 maar zij in werkelijkheid doelt op het arrest van de Raad nr. 96 298 van 31 januari 2013, wijst de Raad erop dat verzoekende partij niet aantoonst dat de feiten die haar zaak kenmerken gelijklopend zijn aan de feiten die het door haar aangehaalde arrest kenmerken. Bovendien hebben arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.” (eigen onderlijning)

M.b.t. de geldstortingen werd er in de beslissing op gewezen dat ze weliswaar dateren van de maanden voorafgaand aan het vertrek van verzoekster uit Marokko, doch dat ze te beperkt zijn in aantal en bedrag om aanvaard te worden als voldoende bewijs dat zij in het verleden en reeds van in het land van herkomst financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon. Ook op die motivering gaat verzoekster niet in concreto in. Zij betwist derhalve de vaststellingen zoals weergegeven in de beslissing niet.

Verzoekster beperkt haar kritiek tot het stellen dat zij reeds zes jaar bij haar zoon en schoondochter woont, en dat dit gegeven volstaat om aan te tonen dat zij al die jaren genoeg geld hadden om samen te overleven. Voorgaande doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster geen enkele bewijzen heeft voorgelegd waaruit zou moeten blijken dat zij na haar aankomst in België ten laste was van de referentiepersoon en haar gezin. Het is niet kennelijk onredelijk om te stellen dat het loutere gegeven dat zij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was, op zich niet voldoende is om het ten laste zijn te weerhouden.

Verzoekster brengt geen concreet element bij waaruit de verwerende partij enerzijds diende af te leiden dat zij in het verleden – in het herkomstland – reeds ten laste was van de referentiepersoon en anderzijds dat zij thans financieel van de referentiepersoon afhankelijk is. Het betoog dat er rekening diende te worden gehouden met alle inkomsten van het gezin, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest en thans ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing en evenmin dat de beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten. Een schending van de door haar opgeworpen bepalingen werd niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 47 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40bis, § 2, 4°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op

basis van gezinshereniging nu “uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”, gezien de verzoekster “niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, en er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste valt van de Belgische staat”, wat aan de hand van de voorgelegde stukken omstandig wordt toegelicht. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het “*legaal verblijf in België is verstreken*”.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te

voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat."

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt niet onder welke voorwaarden een bloedverwant in opgaande lijn kan worden beschouwd als zijnde 'ten laste' van de Unieburger die hij vervoegt. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

Te dezen stipt de verzoekster aan dat het *"ten laste zijn"* een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren bewezen mag worden. Zij laat gelden dat zij dit aan de hand van alle mogelijke manieren heeft gedaan, doch dat dit door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet wordt aanvaard. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar aangebrachte elementen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

De verzoekster voert voorts aan dat de wetgeving geen minimale duur voorziet waarin haar zoon haar bijstand moet verlenen en dat de enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. Zij wijst er op dat zij reeds zes jaar bij haar zoon en schoondochter woont. Hiermee weerlegt noch ontkracht zij het motief in de bestreden beslissing dat *"louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, (...) niet automatisch tot gevolg (heeft) dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon"* nu *"de voorwaarde van het ten laste zijn (...) op een actieve wijze (dient) te worden aangetoond en (...) niet impliciet (valt) af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont"*. Waar de verzoekster nog aanvoert dat men reeds in 2004 een appartement voor haar kocht in haar land van herkomst, beperkt zij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of is genomen op kennelijk onredelijke wijze of met een manifeste overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

De overige overwegingen die hebben geleid tot de vaststelling dat *"niet afdoende (blijkt) dat er reeds van in het land van herkomst of origine (...) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon"*, met name dat de identificatiegegevens en de data van de *"ordre de transfert par versement espèce"* van 13 mei 2010 handmatig werden gewijzigd zodat de inhoud van dit document twijfelachtig is en het document dus niet mee in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de aanvraag gezinshereniging en dat de voorgelegde geldstortingen van 29 juni 2010 en 2 augustus 2010 weliswaar dateren van de maanden voorafgaand aan het vertrek van de verzoekster uit Marokko, doch in aantal en bedrag te beperkt zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs dat de verzoekster in het verleden en reeds van in het land van herkomst financiële steun ontving vanwege de referentiepersoon, worden door de verzoekster niet betwist. Door er louter op te wijzen dat de wetgeving geen minimale duur voorziet waarin haar zoon haar bijstand moet verlenen en dat de enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een onwettige of een onredelijke invulling heeft gegeven aan de in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bepaalde vereiste om ten laste te zijn van de Unieburger die wordt vervoegd door te stellen dat zij dient *"aan te tonen ten laste geweest te zijn voor haar vertrek naar België"*. De vaststelling dat de verzoekster niet heeft aangetoond daadwerkelijk in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, volstaat *in casu* om de bestreden beslissing te schragen.

Het betoog van de verzoekster dat haar zoon voldoende inkomen genereert om zijn gezin en haarzelf te onderhouden en dat zij inmiddels zes jaar (in België) bij haar zoon en schoondochter inwoont en zodoende *de facto* heeft aangetoond met het inkomen van de zoon, *i.e.* de echtgenoot van de referentiepersoon, rond te komen, dat gericht is tegen de motief van de bestreden beslissing dat *"althoewel de echtgenoot van de referentiepersoon een inkomen heeft van gemiddeld €2960,555 (uit twee jobs), hij van dit bedrag reeds 6 personen (zijn echtgenote en 5 kinderen) dient te onderhouden"* kan dan ook niet tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN